

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elliniko Dimosio

Strona pozwana: Stefanos Stroumpoulis, Nikolaos Koumpanos, Panagiotis Renieris, Charalampos Renieris, Ioannis Zacharias, Dimitrios Lazarou, Apostolos Chatzisotiriou

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem ewentualnego stosowania art. 1 ust. 2 tej dyrektywy – marynarze przebywający w państwie członkowskim i zatrudnieni w tym państwie przez spółkę mającą siedzibę statutową w państwie trzecim, lecz której rzeczywista siedziba znajduje się we wspomnianym państwie członkowskim, aby na podstawie umowy o pracę wskazującej jako prawo właściwe prawo tego państwa trzeciego pracowali jako pracownicy na statku wycieczkowym stanowiącym własność tej spółki i pływającym pod banderą wspomnianego państwa trzeciego, po ogłoszeniu upadłości wspomnianej spółki przez sąd danego państwa członkowskiego zgodnie z jego prawem powinni korzystać z ochrony, którą określono we wspomnianej dyrektywie w odniesieniu do niezaspokojonych roszczeń płacowych przysługujących im wobec tej spółki.
- 2) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 80/987 należy interpretować w ten sposób, że – co się tyczy pracowników znajdujących się w sytuacji takiej jak sytuacja pozwanych w postępowaniu głównym – nie stanowi „ochrony równorzędnej do tej, którą zapewnia [ta] dyrektywa” w rozumieniu wspomnianego przepisu ochrona taka jak określona na wypadek pozostawienia marynarzy za granicą w art. 29 ustawy 1220/1981 uzupełniającej i zmieniającej przepisy dotyczące organu zarządzającego portem w Pireusie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 25.8.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen – Niemcy) – Vestische Arbeit Jobcenter Kreis Recklinghausen/Jovanna García-Nieto, Joel Pena Cuevas, Jovanlis Pena Garcia, Joel Luis Pena Cruz

(Sprawa C-299/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Obywatelstwo Unii — Równość traktowania — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 ust. 2 — Świadczenia z zakresu pomocy społecznej — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuły 4 i 70 — Specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne — Wyłączenie obywateli państwa członkowskiego przez trzy pierwsze miesiące pobytu w przyjmującym państwie członkowskim)

(2016/C 145/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vestische Arbeit Jobcenter Kreis Recklinghausen

Strona pozwana: Jovanna García-Nieto, Joel Pena Cuevas, Jovanlis Pena Garcia, Joel Luis Pena Cruz

Sentencja

Artykuł 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG i art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które wyklucza z kręgu osób uprawnionych do niektórych „specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych” w rozumieniu art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 883/2004, stanowiących jednocześnie „świadczenie z zakresu pomocy społecznej” w rozumieniu art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38, obywateli innych państw członkowskich znajdujących się w sytuacji takiej jak wskazana w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 315 z 19.9.2014 r.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Sanoma Media Finland Oy – Nelonen Media/Viestintävirasto

(Sprawa C-314/14) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2010/13/UE — Artykuł 19 ust. 1 — Oddzielenie reklamy telewizyjnej od audycji — Podzielony ekran — Artykuł 23 ust. 1 i 2 — Ograniczenie czasu nadawania telewizyjnych spotów reklamowych do 20 % godziny zegarowej — Ogłoszenia o sponsorowaniu — Inne odniesienia do sponsora — „Czarne sekundy”)

(2016/C 145/08)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sanoma Media Finland Oy – Nelonen Media

Strona pozwana: Viestintävirasto

Sentencja

- 1) Artykuł 19 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie istnieniu przepisów krajowych takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, zezwalających na to, aby podzielonemu ekranowi, na którym pojawiają się napisy końcowe audycji telewizyjnej w jednej kolumnie, a lista zapowiedzi kolejnych audycji nadawcy w drugiej, w celu oddzielenia dobiegającej końca audycji od następującego po niej bloku reklamowego niekoniecznie towarzyszył występujący w tym samym czasie lub następujący po nim sygnał dźwiękowy lub wizualny, o ile tego rodzaju sposób oddzielenia samodzielnie spełnia wymogi określone w art. 19 ust. 1 zdanie pierwsze tej dyrektywy, co powinien zbadać sąd odsyłający.
- 2) Artykuł 23 ust. 2 dyrektywy 2010/13 należy interpretować w ten sposób, że oznaczenia dotyczące sponsorowania zamieszczane w audycjach innych niż audycja sponsorowana, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, należy wliczać do limitu czasu nadawania reklam na godzinę zegarową określonego w art. 23 ust. 1 tej dyrektywy.